

Museu

CONTRA LLUM

Fot. de J. Soler

Preguem l'intercanvi de Portantveu.

Solicitamos el intercambio con las entidades afines.

Reciprocité désirée.

Reciprocation wanted.

Pregghiamo contraccambio.

Austausch gewünscht (o gewuenscht)

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

EDITORIAL

«Nostre Ideal Club», ha vist correspost els seus esforços, en l'aparició del nostre portantveu, per la bona acollida que se li ha dispensat dins tots els estaments de l'activitat palamosina. Després de l'aparició del nostre primer número, han estat nombroses les felicitacions rebudes i les notes d'encoratjament que'ns han adreçat, les agraïm sincerament en tot el seu valer.

Celebrem la victòria. No volíem pas altra cosa: satisfacció i comprensió per la nostra obra, que mirarem sempre d'enlairar i prosseguir incansablement.

El Butlletí és el reflex de la nostra obra; obra que'ns hem imposat i que mirarem de complir fins allà on ens permetin les nostres possibilitats.

Es indubtable que tot el qu'es pensa fer, tots els projectes que tenim, i els que pensem fer, serien d'una més fàcil realització, si comptéssim amb l'ajuda entusiasta de tots els nostres conciutadans.

Què fem? Què aspirem fer?

Fem tot el que podem, en benefici de l'esport, de la cultura palamosina, però és natural que quants més serem, més tasca podria fer-se. Si el Club tingués una potencialitat econòmica més gran, amb l'experiència d'ara, cal dir quantes coses es podrien fer?

La nostra aspiració, el desig més gran, és que el Club es vegi intercalat en la vida ciutadana, i fer que aquesta vila, esdevingui més notable, en quan a cultura i esport es refereixi.

No pot passar desapercebuda de ningú l'ajuda qu'ens manca per fer-ho, i és per això que creiem serem ajudats en tots els nostres actes.

Col·laboració femenina

Recordant

Continuant la secció de col·laboració femenina, iniciada en el número anterior, amb el treball de la Srta. Maria Dolors Font, tenim el goig de publicar, avui, el present article.

He llegit el primer portantveu del «Nostre Ideal Club». Ningú pot imaginar-se el goig que m'ha causat.

Nostre Ideal Club! Es un nom que em porta tot un seguit de records.

Estiu del 1935. Era l'estiu passat quan tornant a la meua vila nadina de la qual havia estat molt temps allunyada vaig tenir l'inmensa sorpresa de conèixer el vostre nom «Nostre Ideal Club».

Uns joves del meu poble s'havien agrupat i havien donat vida, ja feia temps a un Club que per nom li posaren «Nostre Ideal».

No sabeu com va interessar-me. Vaig sentir de seguida, el desig de trobar si l'ambient del Club responia al nom tan bonic que l'hi havia donat. Vaig tenir el goig de veure el vostre estatge i vaig respirar l'aire, l'únic aire que em mancava en la meua vila.

No en vaig sortir defraudada: el Club era un niu per a cultivar les aspiracions de la joventut.

El Jovent de la meua vila s'havia aplegat per a fomentar l'Esport i la Cultura. Per a mi, fou com un somni que es realitzés.

Palamós! Moltes vegades hi havia pensat des de ciutat en la meua vila de la Costa Brava. Hi havia pensat i sempre amb un deix de recança al sentir-me'n allunyada.

Oh! els que hi viuen els que tenen la sort de poguer-se passejar pels seus carrers, no ho veuen pas prou bé el que és bonic aquell recó de món. No ho veuen amb els ulls tan clars com un que hi arriba, cansat dels sorolls de la vida ciutadana. Si sabessiu com els envejo poder contemplar cada dia aquests mar i cel tan blaus.

I sempre em condolia, al veure que la joventut hi passava indiferent. Perquè són els joves els que s'han d'aprofitar i gaudir les belleses de la Natura.

Avui però he llegit a Barcelona el vostre portantveu. El record del «Nostre Ideal Club» s'ha remogut a l'impuls del vostre butlletí. Aquest estiu havia trobat uns nois que s'havien adonat de les belleses de Palamós i les volien utilitzar per a millorar-se físicament i espiritual. I ara n'he llegit el seu portantveu com un senyal de que tiren endavant.

Cultural i literaria

Seamos humanos

Encare que el nostre butlletí ha d'ésser redactat preferentment en llengua catalana, fem excepció amb el present article del nostre distingit col·laborador, el cultíssim enginyer polonès Sr. Estanislaw Macowiecki, tinguent en compte que dit Sr. és estranger.

¡Yo vivo, tu vives, el vive!

¿Cuántas veces, hablando de los acontecimientos del día, conjugamos éstas palabras? ¿Cuántas veces las hemos repetido, y cuántos lo hemos efectuado? ¿Cuántos? Estoy seguro, que todos. Pero al repetir las tan a menudo, ¿cuántos nos dábamos cuenta de la significación verdadera de este verbo; corto para pronunciarlo pero ¡cuán grande para ejecutarlo! ¿Cuántos le hemos consagrado una pequeña reflexión, sea la más breve y la más escasa?

¡Vivimos, vivís, viven, dice la gramática! ¿Vivimos?

Muy bien. ¡Nos parece tan natural que vivamos!

Y este verbo lo pronunciamos como otro cualquiera, sin fijarnos en su significación y en su valor extraordinario. Pues esta pequeña palabra encubre el misterio más grande de este mundo. El misterio, no sólo tan profundo, en el que nuestro limitado cerebro se pierde errando por sus abismos, sino también el más atrayente y apasionante, el misterio que perpetuamos a veces con admiración, pero siempre sin comprensión. Es de él que se preocupa desde hace siglos y siglos, la más selecta parte de la humanidad.

La millor sorpresa però, ha estat la que m'ha provocat la col·laboració de les dones.

Oh! les dones. Si elles volguessin! De quina manera més decisiva us ajudarien, en aquesta obra d'Esport i Cultura, cos i esperit, com a flors seves per cultivar.

Si jo pogués fer un xic perquè comprenguessiu com n'és de bonica l'obra i l'intenció del «Nostre Ideal Club» donaria els meus goigs per sadollats.

Però estic tant lluny... No puc més que desitjar, uns bons èxits a la tasca del «Nostre Ideal Club» i una bona empenta per a seguir endavant en l'obra començada.

Barcelona 16 - 1 - 36

M. A.

Es él, que atrae, igual que una luz en la noche, o como la hermosura un poco enigmática de ciertas mujeres, a nuestra admiración y a nuestro espíritu conquistador. Es él, que llama y llamará siempre, mientras haya tan sólo un hombre en nuestro mundo, al empeño de la inteligencia humana.

Desde los tiempos más remotos, los hombres, no satisfechos con el cumplimiento de los pequeños ritos cotidianos, o con los placeres — ¡tan embriagadores! — a veces, de la vida corriente, fácil y sonriente, buscaban la explicación de los milagros, de los cuales nos rodea la buena Naturaleza, después de habernos creado.

Pues nos ha dado al crearnos, unos ojos para ver, y unos cerebros para comprender. Nos ha dotado de unas posibilidades magníficas, permitiéndonos andar con la cabeza alta entre los demás compañeros de la vida terrestre, y considerarnos dueños de los cuatro elementos. Reconocemos gustosamente, que la Madre Naturaleza ha sido buena con nosotros, pero — ¡hay una cosa ideal en este mundo! — dándonos los medios de comprender, se ha negado y se negará, quizás siempre, en abrirnos el paso hacia las entrañas de ciertos misterios. Y, cuánto más nos empeñamos en penetrarlos, tanto mejor nos damos cuenta de las dificultades, que amontonándose ante las especulaciones de nuestro pensamiento, nos quitan la esperanza de llegar jamás hasta las verdades básicas de la vida.

Poseedores de la noble manía de saber, estudiar y comprender, cuando elevándose por los diversos grados de la ciencia tropezamos, por fin, con la muralla inamovible, dispuesta alrededor de algunos conceptos vitales cuando nuestro ímpetu se rompe contra lo imposible, heridos en el amor propio de vencedores de ¡tantas y tantas! — ¿quién puede decirlo? — batallas filosóficas contra lo desconocido y lo oscuro, proclamamos bien alto, que somos víctimas de una injusticia: tenemos un cerebro para comprender y, no llegamos a hacerlo.

Criticar es siempre cosa fácil. Criticar a la Naturaleza es, sin embargo, cosa atrevida e injusta. ¿Quién sabe, si esta obra tan perfecta y maravillosa, que es nuestro mundo, no se agrietaría no se desequilibraría, estándonos concedido el derecho de comprender, quién somos y por qué vivimos? ¿Quién sabe, si entonces tendría la vida los mismos valores y atractivos de ahora?

Pues la vida es como nuestra amada: la despreciamos si se nos entrega entera, y tanto la amamos, cuanto más nos proporciona cuidadosamente sus encantos, guardando siempre en su fondo, sabia y prudente, algo de misterioso e impenetrable. ¿Nuestro cerebro, siendo dueño de todos los misterios, qué haría de nosotros? Altanero y satisfecho,

rezumaría en nuestros corazones el dulce y tóxico licor del abandono, del sueño y de la muerte.

Pero, si nos es imposible y. puede ser, prohibido saber «el porque» vivimos, no nos olvidemos por eso que podemos estudiarnos nosotros mismos y averiguar «el como» vivimos. Los pueblos más antiguos ya empezaron a profundizar su conocimiento del mundo exterior. En los principios la ciencia todavía vacilante, estaba representada por varias ramas independientes, que aprovechándose de los esfuerzos continuos de los cerebros humanos, parecían desarrollarse en sentidos divergentes. El conocimiento del mundo estaba entonces dividido en varios sectores separados, sin relación alguna los unos con los otros. Estos sectores eran escasos y no llegaban a formar un círculo completo, capaz de encerrar en sí a todos los fenómenos, que gracias a nuestros sentidos, podemos presenciar en el mundo. Pero a pesar de esta impotencia de la ciencia en su más remota edad, el hombre obedeciendo al llamamiento irresistible de lo desconocido, ya se creyó lo suficientemente fuerte para emprender una obra de síntesis, llamada filosofía. Vino Grecia, sus héroes y genios, y fué entonces cuando la filosofía logró un desarrollo y un esplendor raramente alcanzado después. La ciencia pura, que parecía primero tener pocas relaciones con la filosofía, iba aumentando el equipaje de sus conocimientos y la perfección de sus métodos de investigación, ensanchando en el transcurso de los siglos el campo de su actuación. Empezó la ciencia por ser únicamente ejercida por el clérigo que a veces, como en el antiguo Egipto, la aprovechaba para los fines prácticos de la religión. Pero, habiendo sufrido con el tiempo el perfeccionamiento que le trajo la cultura antigua, y mucho después, el aliento vivificante del Renacimiento, se libró de la influencia eclesiástica, hasta el punto de volverse varias veces contra el obscurantismo de la escolástica y contra sus tutoras de antes, las iglesias. La ciencia desde luego libre y emprendedora, siguió un camino de ascensión continua, sembrado de hazañas difíciles y de descubrimientos maravillosos. Nombres célebres subieron al firmamento de nuestra admiración, quedándose incrustados para siempre en nuestra memoria: Kopernik, Galileo, Neroton, Darwín, Parteur, — cuánto siento no poder nombrar más — renovaron completamente nuestras concepciones estrechas y falsas del mundo. Sus genios, obrando en el servicio de la Humanidad, nos abrieron unas vistas nuevas sobre todos los fenómenos, que tanto tiempo permanecían sin explicación. Las distintas ramas de la ciencia, empujadas vigorosamente, empezaron a crecer desarrollándose en la profundidad y la superficie, llegando por fin a unirse entre ellas, para formar un horizonte continuo y generalizador de toda nues-

tra sabiduría. La filosofía, que seguía primero sus propios caminos un poco apartados de las ciencias puras, no ha podido permanecer ajena a estos adelantos magníficos. La unión de todas las ciencias en un sistema homogéneo, con la sobre posición de la filosofía como corona de la síntesis científica, constituye el último toque, último — aunque dado desde hace muchos años — de la organización científica.

Fueron muchos, los que creyeron desde luego en una época nueva, los que seguían con fiebre las experiencias de laboratorio y la creación de las últimas teorías. Todos esperaban de la Ciencia Nueva, la contestación a nuestras preguntas humanas. Pero en vano. La ciencia no es capaz de explicarnos, ni tampoco las especulaciones filosóficas, el «porqué» vivimos. Si queremos comprender el enigma de la vida debemos volvernos hacia nosotros mismos. Los valores eternos de la humanidad, no están ocultos en las cavernas subterráneas, ni tampoco colgados alto entre las estrellas. ¿Queremos encontrarlos? tendremos que reflexionar sobre nosotros mismos, pues ellos están escondidos en el fondo de nuestros corazones. Toda la ciencia y la filosofía, no tiene desde luego, ningún valor en sí, no representan ningún fin digno de ser perseguido. Son éstas solamente los útiles que nos estamos haciendo y perfeccionando, para lograr el más exacto conocimiento del mundo. Estos útiles, los aplicaremos a nosotros mismos, a nuestras almas y a nuestros corazones.

¿Queremos saber por qué vivimos? Que no nos arrastren las altas y cuán poco seguras especulaciones transcendentales. No subamos demasiado alto, pues desde estas cumbres peligrosas la humanidad nos parecerá muy pequeña, y hasta incomprensible. Volvamos a tierra y preguntémonos: ¿cómo vivimos? No por qué, ni para qué, sino sencillamente: como. Emprendemos la obra difícil, pero pronto veremos cuán fecunda, de estudiarnos y analizarnos. Miremos, como la humanidad vive, como nacen los hombres, como crecen, aman, luchan, odian y mueren. Acerquémonos sin prejuicios ni supersticiones al hombre y a sus pasiones. Veremos cuan poco conocemos a nosotros mismos y a nuestros hermanos. Veremos cuan injustos son a veces nuestros juicios sobre las actitudes de los demás, cuan bárbaras son las costumbres que aceptamos tranquilamente, considerándolas como naturales. En esto no será útil la ciencia. Estudiamos con la ayuda de la fisiología, de la psicología clásica y de la psicología moderna sea la creada por S. Freud, Adler, y otros, las pasiones humanas, hasta el punto de comprenderlas y llegar al fondo de nuestros caracteres. Después, fuertes en la comprensión de muchas manifestaciones nuestras que permanecerán ¿para todavía cuántos hombres? obscuras, emprendemos la obra magnífica

Conducta errada

Oïm sovint dels llavis de molts adults aquestes o semblants expressions: «Deixa això, quan seràs gran ja t'ho ensenyaran». «Els nens, callen i escolten». Quant tinguis sis anys t'enviarà a l'escola per a que t'adrecin... i moltes altres advertències i amenaces que estan ben lluny de produir els efectes terapèutics desitjats.

Considerem, però, les forces que empenyen als menuts al obrar amb certa faisó, i quasi sempre espontàniament. Des d'els primers anys de llur existència tenen una concepció, un criteri, ben diferent del nostre, respecte al món que els envolta. Dificilment sab trobar l'infant el límit on acaba la seva persona i on comencen les coses: es creu omnipotent, el dominador de tot, i tot li pertany.

Però, quan tot gronxant-se al bressol es dóna un cop a la mà, o quan tot fent gimnàsia es mossega als dits del peu, aleshores comença l'experiència dolorosa: s'enfronta amb la realitat allisonadora.

Aquestes i altres lluites comencen de primer antuvi a «autoeducar» a l'infant. Però ben lluny d'envalentonar-lo, puix creix en el seu interior un cert temor i desconfiança que poc a poc es tradueix en el seu mirar, en el seu parlar i en els seus moviments. Qui no ha vist aquells nois que no gosen alçar la vista, que cal esforçar-se per a que responguin quan s'els pregunta?

En veure's el noi constantment coaccionat pels medis físic i social del seu entorn fa que es cregui perseguit i ultratjat. I la manca de força i valor per tal de vèncer els entrabancs crea, en ell, una mena de desconçol, i, fent ús d'una expressió molt corrent en el terreny de la «psicologia individual adleriana» diríem que comença a desenvolupar-se el

de construcción de un sistema moral y ético nuevo, libre de supersticiones medievales, que son la vergüenza de los tiempos modernos, libre de opresión de nuestras, tan a menudo, justas aspiraciones.

Esta obra de cultura humanista, pertenece a la juventud de cumplir. A esta juventud, que siendo la esperanza y el futuro de los pueblos lleva sobre sus hombros, débiles pero entusiastas, este deber tan importante. La juventud nunca, en la historia se ha sustraído a su glorioso papel de ser la estrella anunciadora de la humanidad. En ella, ahora cuando aparecen nuevas formas de civilización, ponemos toda nuestra confianza.

ESTANISLAO MACOWIECKI

«sentiment o complex d'inferioritat» el qual molt sovint conserva arxivat en les seves vivències anímiques durant «tota la vida».

Cal pensar, doncs, en les conseqüències funestíssimes de la conducta dels adults vers els infants. Quantes vides esporuguides, quants caràcters desviats i, fins, quants genis ofegats per les falles de l'educació!

En dir al noi «Deixa això, quan seràs gran ja t'ho ensenyaran» no fem altra cosa que accentuar-li la sensació d'impotència i d'inferioritat. Potser fóra més educatiu dir al vailet que s'empenya a construir un aeroplà, per exemple: «Et costarà un xic, però amb voluntat podràs eixir-ne».

I més racional fóra tal volta respondre a les continuades preguntes que ens dirigeix, que no respòndre-li amb la frase tant grollera de «Els nens callen i escolten». Cal pensar que la mainada desitja sempre eixamplar el cercle de llurs coneixements, que el seu frapant interès vol saber el perquè de totes les coses i fenòmens que els envolten; i, esbrinant els seus dubtes contribuïm a minvar el «complex d'inferioritat» que es innat en ells.

I, finalment, no ens atrevim a qualificar l'última frase amb què hem encapçalat aquestes ratlles. Només direm que el «sentiment de temença» pot donar lloc a dues «characterologies» ben oposades: rebels i hipòcrites. Sempre aconseguirem més avantatges, amb els infants, amb «amor» que amb «amenaces». «L'amor totes les coses iguala» — deia el Quixot quan convidava a Sanxo a menjar a la seva taula.

I, per avui, punt final.

E.

Finalitat que perseguim

Anem al Club que després del treball, sia físic o mental, hi trobarem un lloc que ens serà al·licient en tots conceptes. Si és que la nostra mentalitat està cansada de la labor desentrotllada en l'oficina, sempre hi trobarem un bon company per a fer una partida de ping-pong, per parlar de la excursió projectada per el diumenge vinent, o bé, la nostra tertúlia serà un tema d'actualitat.

I no cal dir si el treball ha estat completament físic, com és el que realitzem la majoria de nosaltres, durant la jornada haurem gastat part de les forces musculars, forces, que més o menys, sembla que ens veiem entre uns i altres; però, ben mirat, aquestes, només són un àtom de la nostra personalitat. Ens en queden una gran part per gastar durant el reste de la jornada que ben administrades ens poden donar un rendiment de molta més utilitat que les primeres; aquestes, són les psíquiques o mentals. Ben cultivades, seran les que ens faran ésser homes de profit dins la comunitat, les que ens ajudaran a véncer moltes dificultats de la vida i ens privaran d'ésser uns monótons dins la col·lectivitat; obrarem per propi criteri, tindrem una idea, A o B, i la podrem defensar i ens apartarem del tipus d'home «comodón» que s'allunya en lo possible de les decisions voluntàries i que la seva vida decorre uniformement sense fer mai cap esforç creador ni decisiu.

Per conrear aquestes forces, després del treball, tenim un lloc i aquest és la biblioteca, en ella hi trobarem tot una colla d'amics, que ens esperen amb els braços oberts, aquests, ens seran sincers, ens contarán moltes coses passades, presents i ens donaran moltes idees per a l'esdevenidor. Una vegada n'estiguem cansats, solament ens demanen que els deixem on els hem trobat per poguer ésser cinc minuts més tard els mestres d'un nou deixeble.

I per fi, pensem que la societat actual és de tendència evolucionista i de regeneració espiritual i moral, per lo tant, tinguem l'impuls instintiu d'instruirnos nosaltres mateixos, l'afany de volguer veure, saber examinar tot el que ens sia possible per a convertir en propietat nostra el que ens volta i desitjar, que en el moment de desaparèixer, deixar el menys possible que no hagi estat en contacte entre nosaltres.

C. M.

Esportiva

El dia 12 del passat mes de Gener va tenir lloc la primera reunió d'atletisme, de les vàries que té projectades organitzar la competent Comissió d'Esport, reunió que va resultar un vertader èxit, tant en l'aspecte esportiu, com en el de concurrents, ja que ha estat l'acte esportiu més concorregut de tots els efectuats fins ara per nosaltres, essent una demostració més del trajecte ascendent que segueix la nostra entitat.

La reunió va efectuar-se a la veïna platja de «Castell», situada en un dels indrets més admirables de la Costa Brava, lo qual va ésser un encert, doncs a més d'ésser molt adient a la finalitat que'ns hi duia, donà ocasió a una curta i agradable excursió.

Les proves atlètiques, foren precedides d'una interessant sessió de gimnàsia sueca, dirigida pel consoci Ramon Jiménez, en la que ens demostrà els seus molts coneixements, i tot seguit van començar les proves atlètiques, quins resultats, tinguent en compte la condició de principiants, fan preveure les magnifiques possibilitats d'alguns dels nostres elements, doncs obtenir 1'35 m. en el salt d'altura, 22'70 m. en el llançament del disc, 4'31 m. en el salt de longitud, etc., creiem hi ha motius per sentir-nos optimistes, ja que aquests resultats seran segurament superats en les properes proves. A més van efectuar-se algunes curses de 100 m. i 200 m., lluita de corda i llançament de la javelina.

Finalment hem de remarcar l'aspecte de companyerisme que va haver-hi i l'alegria i rapidesa amb què es donà compte de l'esmorzar, durant l'intermedi, en la cala «dels Canyers», demostrant la conveniència i també el molt agradables que són els actes d'aquesta mena, per la joventut que segueix les iniciatives del nostre Club.

Havent-se acabat el campionat de ping-pong, que anunciàvem en el nostre número anterior, a continuació donem els resultats obtinguts:

CAMPIONAT PING-PONG

CLASSIFICACIÓ GENERAL

Jugadors	P. J.	J. G.	J. P.	G. F.	G. C.	G. F. C.	Punts
Joan Jofra	9	17	1	115	55	60 F.	17
Antoni Lledó	9	15	3	103	57	48 F.	15
Joan Soler	9	11	7	104	87	17 F.	11
Lluís Cantó	9	11	7	102	87	15 F.	11
Joan Colomer	9	8	10	77	84	7 C.	8
Francesc Roure	9	8	10	85	97	12 C.	8
Pere Caparrós	9	7	11	88	96	8 C.	7
Pere Lloret	9	6	12	73	97	24 C.	6
Pere Salvador	9	6	12	77	102	25 C.	6
Josep Pacreu	9	1	17	50	111	61 C.	1

LA COMISSIÓ D'ESPORT

Noticiari

Acaba d'arribar d'Osca, on complia el servei militar el nostre estimat consoci Miquel Simon. Rebi la nostra més cordial benvinguda.

Per contraposició, el nostre volgut amic i consoci Joan Colomer, va marxar el passat mes a la capital catalana, on el criden els seus deures militars. Li desitgem una bona estada dintre el servei.

El nostre amic Lluís Margarit, President de la Comissió de Cultura, acaba d'obtenir el Títol Oficial d'Auxiliar de Farmàcia i Laboratori, de Catalunya. Ens plau felicitar-lo entusiastament.

Seguint la tradició establerta en anys anteriors, la nit del 31 de Desembre passat, «Nostre Ideal Club», en commemoració del segon aniversari de la seva fundació, celebrà un sopar de germanor a l'Hotel Trias. L'acte es veié concurridíssim, essent l'entusiasme la nota predominant, arribant al seu punt àlgid a l'hora del brindis, pronunciant-se discursos, tots ells dedicats a enlairar la nostra volguda entitat.

Els infatigables dirigents del Museu «Cau de la Costa Brava», joia de Palamós, han tingut la gentilesa d'enviar-nos els dos números publicats de «Terra Nostra».

No haurà passat desapercebut a ningú el gran valor que té per a Palamós la publicació d'aquest butlletí ja que en ell s'ens explica d'una manera competent tot el que fa referència a la nostra terra.

Rebin dits Srs. la nostra més entusiasta felicitació.

**AFAVORIU ELS NOSTRES ANUNCIANTS, JA QUE
ELLS AJUDEN A LA NOSTRA OBRA SOCIAL.**

AUTOS DE LLOGUER

Se us recomanen
els de la casa
BAÑERAS

Major, 6 - Telèfon, 22
Barberia - PALAMÓS

FOTOGRAFIA PALLI

Venda de tota mena
de material fotogràfic.
Treballs de laboratori

Pi i Margall, 38
PALAMÓS

**HOTEL I BAR
TRIAS**

TOT CONFORT
GARATX

Telèfon 35
PALAMÓS

S. PLAJA VILLENA

Centre de suscripcions
de periòdics i revistes

Pagés i Ortiz, 49
PALAMÓS

QUEVIURES FINS

LLUIS PARIS

Xampany i conserves
de totes classes

Major, 49 - Palamós

PERRUQUERIA

MARIA AYATS

Ondulacions,
Tintures
Permanents

Pau Claris, 3
PALAMOS

**JOSEP OLIVERAS
«XIULA»**

Casa de menjars a la carta
i entaulat.
Vins del país de tota classe.

Avinguda F. Macià, 26 - PALAMOS

**DIDAC
GARRRELL**

Agent
comercial
col·legiat

Telèfon, 7
PALAMÓS

**JOAN
COLOREU**

=====
SASTRE

Plaça
República, 5
PALAMÓS

BAR ARNAU

BEGUDES
DE MARCA
SERVEI
ESMERADÍSSIM

●
Fermí Galan, 2 – Avda. F. Macià, 35
PALAMÓS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

Domènec Oliver

Servei d'encàrrecs
entre Palafrugell, Palamós
i Barcelona

=====
BARCELONA :

*Pau Iglesias, 11 (Princesa) / Telèfon 19844
Urgell, 25 / Telèfon 32783
Rec, 18 / Telèfon 10302*

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE

PALAMÓS

Francesc Soler

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MAQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

●
Tallers: N. Salmeron, 7 / Telèfon, 14
PALAMÓS

LA MILLOR
MAQUINA PER A
COSIR I BRODAR

Wertheim ≡
Ràpida, S. A.

LA MARCA
DE QUALITAT

Passeig
Castelar, 3
PALAMÓS

CALATS I BRODATS MECANICS
ESPECIALITAT EN TREBALLS
PER A MODISTERIA

CONÇOL
TORRÓ

VENDA
EXCLUSSIVA
DE LES
RENOMBRADES
LLANES
«LA BALANGUERA»

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Fusteria Mecànica de JOSEP JUBERT

FABRICA DE CADIRES

SANT JOAN DE PALAMOS — GARCIA HERNANDEZ, 21 i 23

...

CONSTRUCCIÓ
D'OBRES DE
TOTES CLASSES

Cadires per arrendar
per temporada i
Festa Major, als
envelats, cafès i bars;
pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport.

A PREUS
REDUITS

Tancat

Obert

Tancat

Obert